

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО ДЕМЕБУКОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 68020/01)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

28 февруари 2008 г.

ВЛЯЗЛО В СИЛА

07/07/2008 г.

Решението става окончателно при наличие на обстоятелствата, упоменати в член 44, § 2 от Конвенцията. Същото може да е предмет на редакционен преглед.

По делото Алексов срещу България

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ в състав:

Пеер Лоренцен, Председател,
Снежана Ботушарова,
Карел Юнгвиерт,
Райт Марусте,
Хавиер Борега Борега
Ренате Йегер,
Марк Вилиджър, съдии
и Клаудиа Вестердиек, секретар на отделението
в разпоредително заседание, проведено на 29 януари 2008 г.,
постанови настоящото решение на посочената по-горе дата:

ПРОИЗВОДСТВО

1. Делото е образувано по жалба (№ 68020/01) срещу Република България, подадена на 5 октомври 2000 г. в Съда, на основание на член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи („Конвенцията”), от българския гражданин г-н Георги Борисов Дембуков („жалбоподател”), роден през 1947 г. и живущ в град Пловдив.
2. Жалбоподателят е представляван от г-жа И. Лулчева, адвокатка практикуваща в София.
3. Българското Правителство се представлява от своя агент г-жа М. Пашева от Министерството на правосъдието.
4. Жалбоподателят твърди, че не му е било предоставен справедлив процес, тъй като е бил осъден задочно (*in absentia*) и не му е било позволено повторно съдопроизводство, след като е разбрал за съдебното решение срещу него.
5. На 13 октомври 2005, Съдът реши да уведомява Правителството за жалбата. По силата на член 29 § 3 от Конвенцията, Съдът решава да разгледа жалбата по същество и да се произнесе относно допустимостта и.

ФАКТИТЕ

I. ОБСТАЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО

A. Предварителното следствие

6. Жалбоподателят е притежавал къща в село Брод, в която е живеел по времето на събитията.
7. На 18 септември 1997 г. кабелите захранващи селото с електроенергия са били откраднати.
8. На 2 октомври 1997 е образувано предварително следствие срещу жалбоподателя и други двама души за кражбата на кабелите.
9. На 15 октомври 1997 жалбоподателят, в присъствието на адвокат, е обвинен в кражбата на електрическите кабели и му е наложена забрана да не напуска село Брод без позволение на Прокуратурата.
10. Предварителното следствие приключва на неопределена дата и делото е предадено на Прокуратурата. На неопределена дата, делото е върнато за по-нататъшно разследване.
11. На 16 януари 1998 г. обвиненията срещу жалбоподателя се променят; той отново е имал помощта на адвокат.
12. Резултатите от предварителното следствие са представени на жалбоподателя и адвоката му на 30 януари 1998 г.
13. На неопределена дата жалбоподателят напуска село Брод без разрешението на Прокуратурата. Той твърди, че се е преместил да живее на адрес в Пловдив, на който е получавал пенсията си и че е бил адресно регистриран.

Б. Съдебният процес

14. На неопределена дата Прокуратурата повдига обвинение срещу жалбоподателя и двамата му съучастници пред Окръжен съд Димитровград за кражбата на електрическите кабели.
15. Копие от обвинителния акт е изпратено на адреса на жалбоподателя в село Брод вероятно чрез препоръчано писмо с обратна разписка. Обвинението и обратната разписка са върнати в Окръжния съд без никаква индикация, че са били връчени.
16. Първото заседание на Окръжния съд по делото е насрочено за 22 септември 1998 г., но е отложено за 15 октомври 1998 г. по неизяснени причини.
17. Призовката за явяване на първото заседание по делото е изпратена до адреса на жалбоподателя в село Брод и е върната без никаква индикация, че е била връчена. В съпровождащо писмо, кметът на село Брод информира Окръжния съд, че жалбоподателят не е регистриран като живеещ в селото, че от няколко месеца не е живеел в селото и че се е преместил да живее в град Пловдив.

18. На заседанието по делото на 15 октомври 1998 г., Окръжният съд установи, че жалбоподателят не е бил надлежно призован, защото не е получил призовката. Въпреки това, по молба на Прокуратурата, съдът решава да разгледа делото в негово отсъствие, тъй като по според тях това не би попречило на съдопроизводството, при което, назначен от съда адвокат е представлявал жалбоподателя.
19. Второто заседание по делото е насрочено на 24 ноември 1998 г.; жалбоподателят е призован на него от назначения му от съда адвокат.
20. По силата на съдебно решение от 24 ноември 1998 г., Окръжният съд намира жалбоподателят и съучастниците му за виновни. Жалбоподателят е осъден на три години лишаване от свобода.
21. Решението не е обжалвано и на 28 декември 1998 г., то става окончателно.
22. Жалбоподателят е арестуван на 9 февруари 1999 г. за да излежи присъдата си, което той прави до 27 април 2001 г.

В. Молбата делото да бъде възобновено

23. На неопределена дата през 2000 г., жалбоподателят подава молба до Върховния касационен съд за възобновяване на делото срещу него. Той се обосновава на член 362 а от Наказателно процесуалния кодекс от 1974 г. (НПК, виж релевантно вътрешно законодателство по-долу) твърдейки, че не е знаел за наказателното съдопроизводство срещу него. Жалбоподателят твърди, че въпреки че е знаел за предварителното следствие срещу него, той не е бил в състояние постоянно да следи последващото развитие на съдопроизводството. Освен това, след като не е получил обвинителния акт на Прокуратурата, той не е знаел за съдопроизводството срещу него. Жалбоподателят също така твърди, че след като властите са установили, че той вече не живее в село Брод, те би трябвало да се опитат да го открият на другия му адрес в Пловдив, където са щели да го открият лесно.
24. С решение от 4 май 2000 г., Върховният касационен съд отхвърля молбата на жалбоподателя за възобновяване на делото. Съдът намира, че жалбоподателят е знаел за наказателното съдопроизводство срещу него, защото е присъствувал заедно с адвоката си на заседанието от 15 октомври 1997 г., когато за пръв път е повдигнато обвинението срещу него, на заседанието от 16 януари 1998 г., когато обвинението е било променено, а също така и на заседанието от 30 януари 1998 г., когато са станали известни резултатите от предварителното следствие. Освен това, той нарушава наложената му забрана да напуска село Брод без разрешението на Прокуратурата и се премества на друг адрес без да уведоми гореспоменатите власти. По този начин съдът намира, че жалбоподателят умишлено е отказал да участва в наказателното съдопроизводство срещу него и е изгубил правото да търси възобновяването му.

II. РЕЛЕВАНТНО ВЪТРЕШНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО И ПРАКТИКА

25. НПК променен през 2006 г. позволява в някои ограничени случаи задочни съдебни процеси (*in absentia*). Член 268 § 3, който е бил в сила по това време постановява:

Когато това няма да попречи за разкриване на обективната истина, делото може да бъде разгледано в отсъствие на подсъдимия, ако:

1. (той) не е намерен на посочения от него адрес или е променил същия, без да уведоми съответния орган;
2. (той) е редовно призован и не е посочил уважителни причини за неявяването си.

26. Когато обвиняем е осъден *in absentia*, изискването на закона е да бъде представляван от *ex officio* адвокат член 70 § 1 (6) от НПК).

27. До 1 януари 2000 г. българското законодателство не е предоставяло възможност за възобновяване на наказателни дела, гледани задочно (*in absentia*). След това възобновяването е било възможно в случаите, когато обвиняемият не е знаел за наказателното съдопроизводство срещу него / нея и е подал молба за възобновяване в срок от една година след научаването за присъдата (член 362а от НПК), което би могло да обезсили присъдата и да предизвика повторно разглеждане на делото или да прекрати наказателното съдопроизводство (член 364 § 2 от НПК) .

28. Преобладаващата практика на българските съдилища се обобщава в решението на Съда по делото Кунов срещу България (№ 24379/02, §§ 31-33, 23 май 2006 г.).

29. При други свои решения Висшият касационен съд заявява, че обвиняем не може да твърди, че не е знаел за наказателното съдопроизводство срещу себе си, ако той е бил обвинен в извършването на въпросното престъпление в хода на предварителното следствие и му е била наложена забрана да не напуска местожителството си без разрешението на Прокуратурата (решение № 348 от 26.06.2000 г. по н.д. № 258/2000 г., II н.о. на ВКС; решение № 651 от 05.01.2001 г. по н.д. № 609/2000 г., II н.о. на ВКС). Освен това съдът счита, че е без значение дали в тези случаи обвиняемият се е опитвал да избегне правосъдие или просто се е преместил на друг адрес без своевременно да уведоми компетентните власти къде може да бъде призован (решение № 182 от 18.04.2001 г. по н.д. № 99/2001 г., II н.о. на ВКС).

30. Новият наказателно процесуален кодекс от 2006 г. предвижда преразглеждане на делата гледани задочно в случаите когато осъдените не са знаели за наказателното съдопроизводство срещу тях, включително и присъдата и са подали молба за преразглеждане в срок от шест месеца от узнаването за влязлата в сила присъда (член 423 § 1).

31. При първия документиран случай по новото правило, Върховният касационен съд повтори разбирането си, че възможността да се възобновят наказателни дела гледани задочно цели да се възвърне правото на осъдения да участва лично в наказателното производство, което той /тя не са могли да направят преди това, поради причини независещи от тях. В частност, целта не е от него да се възползват задочно осъдени, които са знаели за наказателното производство срещу тях, но със закъснение са научили за осъждането им поради това че са се укрили или са решили да не участвуват в заседанията на съда (решение № 882 от 07.11.2006 г. по н.д. № 331/2006 г., I н.о. на ВКС).

ЗАКОНЪТ

ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

32. Жалбоподателят се оплаква, като се позовава на член 6, § 3, (b), (c) и (d) от Конвенцията, че му е бил отказан справедлив процес в резултат на задочното му осъждане, а след това му е било отказано подновяване на съдопроизводството след като е научил за присъдата срещу него. Той твърди, че е научил за присъдата едва на 9 февруари, когато е бил арестуван за да излежи присъдата си в затвора.

Приложимата част член на 6 от Конвенцията определя:

“1. Всяко лице при определянето на... каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо... гледане ... от съд...

....

3. Всяко лице, обвинено в криминално престъпление, има следните минимални права:

...

б) да има достатъчно време и възможности за подготовка на своята защита;

в) да се защитава лично или да ползва адвокат по свой избор; ако не разполага със средства за заплащане на адвокат, да му бъде предоставена безплатно служебна защита, когато го изискват интересите на правосъдието;

г) да участва в разпита или да изисква разпит на свидетелите на обвинението и да изисква призоваването и разпитът на свидетелите на защитата да се извършват при същите условия, както на свидетелите на обвинението...”

А. Аргументи на страните по делото

33. Като начало Правителството отбелязва големия брой местни прецеденти на молби за преразглеждане на наказателни дела гледани задочно (виж Релевантно вътрешно законодателство и практика по-горе).
34. Освен това Правителството отбелязва, че не е било възможно жалбоподателят да бъде призован на адреса в село Брод, тъй като се е бил преместил на друг адрес в нарушение на ограничението да напуска селото без разрешението на Прокуратурата, което е било най-лекото ограничение на свободата му на движение, което би могло да му се наложи. Така, чрез предумишленото си поведение, жалбоподателят съзнателно се е лишил от възможността да бъде информиран за продължението на наказателното съдопроизводство срещу него.

35. Правителството също така твърди, че когато се е преместил в Пловдив, жалбоподателят си е променял адреса на всеки два месеца. Правителството се позовава на документите представени пред Висшия касационен съд, но не и пред Съда по процедурата относно молбата му за възобновяване на делото, които показват, че жалбоподателят е пребивавал на един адрес от месец юли до 19 август 1998 и на различен адрес след това. Следователно, според Правителството, не може да се счита, че жалбоподателят е имал постоянно местоживееене в Пловдив на което властите биха могли да го призват за да присъствува на съдебната фаза на наказателното съдопроизводство.
36. В заключение Правителството счита жалбата за недопустима и неоснователно и че тя трябва да бъде отхвърлена по силата на член 35 §§ 3 и 4 от Конвенцията.

2. Жалбоподателят

37. Жалбоподателят счита, че Правителството не е успяло да опровергае или обори по същество жалбата, че му е било отказано право на справедлив процес. Той отбелязва, че Правителството признава, че никога не му е било връчено обвинителния акт срещу него или призовка да се яви пред Окръжния съд. Следователно, според жалбоподателя, правото му лично да присъствува на съдебния процес на наказателното следствие е било нарушено от местния съд, който е разгледал делото в негово отсъствие. Освен това съдът не е отправил молба до съответните власти да го потърсят на адреса му в Пловдив.
38. Жалбоподателят също така твърди, че Правителството не е оспорило факта, че той не е знаел за това, че наказателното съдопроизводство е достигнало до фазата на съдебен процес. В този смисъл той привежда довода, че съдебният процес е най-важния етап на наказателното съдопроизводство и че присъствието на предварителното разследване и запознаването с повдигнатите обвинения не означава и не предполага осведоменост за последващия процес. Жалбоподателят твърди, че му е било невъзможно да следи развитието на делото след като то е било предадено на Прокуратурата и че не е било сигурно, че то ще завърши със съдебен процес, тъй като например е можело да бъде върнато за допълнително разследване, да бъде временно преустановено или прекратено.
39. По-нататък жалбоподателят заявява, че член 362 а от НПК дава право на възобновяване на наказателни дела гледани задочно при всички случаи, когато обвиняемият не е знаел за развитието на съдопроизводството. Върховният касационен съд обаче в решението си от 4 май 2000 г. намира, че е бил информиран за наказателното съдопроизводство срещу него в резултат на информацията, която лично е получил за повдигането на наказателно съдопроизводство и за обвиненията срещу него. ВКС обаче не установява, че Окръжният съд не е успял да му връчи

обвинението и призовката да се яви на делото и не е предприел действия да го намери на адреса му в Пловдив.

40. Що се отнася до практиката на местните съдилища, цитирана от Правителството, жалбоподателят смята, че решенията са грешни, тъй като не са били съобразени с първостепенната роля на съдебната фаза на наказателното съдопроизводство и не са зачели правото на осъдените да присъстват лично на процеса. Освен това, според него българският законодател е коригирал тази несправедливост като в Наказателно процесуалния кодекс от 2006 г. предвижда възобновяване на наказателни дела гледани задочно, при които осъдените не са знаели за наказателното съдопроизводство или присъда срещу тях (виж релевантно вътрешно законодателство и практика по-горе).

Б Допустимост

41. Съдът отбелязва, че на 9 февруари 1999 г., когато жалбоподателят научил за осъждането си, той не е имал вътрешноправно средство за защита и че с въвеждането на такова, той е пожелал възобновяване на делото в законоустановения срок от една година от научаването за присъдата. Решението по това съдопроизводство е постановено на 4 май 2000, а жалбоподателят е подал жалбата си на 5 октомври 2000. Предвид гореказаното, Съдът е затруднен да приеме, че жалбата относно справедливостта на наказателното преследване проведено задочно, е била подадена своевременно (виж *Адах с/у Турция* № 38187/97, § 195, 31 Март 2005). От друга страна казусът е съществен и е в сърцевината на преценката дали отказът от страна на Висшия касационен съд да възобнови делото е отказ на правосъдие. Поради това, Съдът реши да добави към основанията въпроса дали шестмесечното правило по член 35 от Конвенцията е спазено, що се отнася до твърденията в жалбата за несправедливостта на задочно проведената съдебната процедура.
42. Съдът намира, че жалбата не е явно необоснована по смисъла на член 35 §3 от Конвенцията и не е недопустима по някое друго основание. Следователно тя трябва да бъде обявена за допустима.

В. Основания

43. Тъй като изискванията на параграф 3 от член 6 ще бъдат обсъдени като специфичните аспекти на правото на справедлив процес, гарантирани от параграф 1, съдът ще разгледа жалбата според двете клаузи взети заедно (виж *Medenica v. Switzerland*, № 20491/92, § 53, ЕСПЧ 2001-VI, и *Van Geyseghem v. Belgium* [GC], № 26103/95, § 27, ЕСПЧ 1999-I).

1. Общи принципи засягащи задочните процеси

(а) Право да присъствува на заседанието на съда и на ново разглеждане на делото

44. Въпреки че не е изрично упоменато в параграф 1 на член 6, целта и намерението на члена е да покаже, че лице “обвинено в престъпно

деяние” има правото “да се защитава сам”, “да разпитва или от негово име да бъдат разпитвани свидетели” и “да се ползва от безплатните услуги на преводач, ако не разбира езика, използван по време на съдебното заседание” нещо, което не е възможно без неговото присъствие (*Колоца срещу Италия*, решение от 12 февруари 1985 г., серия А № 89, стр. 14, § 27 ; *Белзюк срещу Полша*, решение от 25 март 1998, Сборник съдебни решения и отсъждания 1998-II, стр. 570, § 37; *Сеидович срещу Италия* [GC], № 56581/00, § 81, ЕСПЧ 2006-...).

45. Въпреки че съдопроизводства протичащи в отсъствието на обвиняемия не са сами по себе си несъвместими с член 6 от Конвенцията, отказ на правосъдие без съмнение е налице, когато лице осъдено задочно не получи впоследствие правото дадена съдебна инстанция отново да постанови решение по същността на обвинението, от фактическа и правна гледна точка, когато не се възприеме за установено той да се е отказал от правото си да се яви и да се защитава (виж *Colozza*, цитиран по-горе стр. 15, § 29; *Сомоги с/у Италия*, № 67972/01, § 66, ECHR 2004-IV; и *Сеидович*, цитиран по-горе, § 82) или че е възнамерявал да избяга от правосъдие (виж *Меденика*, цитиран по-горе, § 55).

46. Конвенцията дава на договарящите се страни широки пълномощия що се отнася до средствата използвани за да приведат законодателните си системи в съответствие с изискванията на член 6. Задачата на Съда е да определи дали резултатът изискван от Конвенцията е постигнат. В частност процедурните средства, които вътрешното законодателство и практика предлагат трябва да бъдат ефективни, когато лице обвинено в престъпно деяние не се е отказало от правото си да се яви пред съда, нито пък се е опитало да избяга. от правосъдие (виж *Сомоги*, § 67 и *Сеидович* § 83, цитирани по-горе).

(б) Отказ от правото на явяване пред съда

47. Нито буквата, нито духа на член 6 от Конвенцията не ограничават възможността, ако дадено лице желае, да се откаже по изричен или мълчалив начин от правата си на справедлив процес, то да получи правото и гаранциите на справедлив процес. При все това, за да бъде ефективен за целите на Конвенцията подобен отказ следва да бъде установен по недвусмислен начин и да бъде подкрепен с минимален брой гаранции, съответстващи на значимостта му; освен това не трябва да противоречи на който и да е значим обществен интерес (виж *Хакансон и Стуресон с/у Швеция*, решение от 21 февруари 1990, Серия А № 171-А, стр. 20, § 66; *Сеидович*, цитиран по-горе, § 86 and *Поатримол с/у Франция*, решение от 23 ноември 1993, Серия А, № 277-А, стр. 13-14, § 31).

48. Съдът е постановявал, че когато лице обвинено в престъпно деяние не е било лично известно, не може да се счита от статута му на „беглец” (*latitante*), основан на презумпция с недостатъчна база от факти, че то се е отказало от правото си да се яви в съда и да се защитава (виж *Колоца*, цитиран по-горе, стр. 14-15, § 28). Съдът също така е имал възможността

да изтъкне, че преди да се каже, че обвиняемият мълчаливо, чрез поведението си, се е отказал от основно право по член 6 от Конвенцията, необходимо е да се докаже, че той е можел да предвиди последиците от поведението си (виж *Джоунз с/у Обединеното кралство* № 30900/02., 9 септември 2003 и *Сеидович*, цитиран по-горе, § 87).

49. Освен това, на лице обвинено в престъпно деяние, не трябва да бъде прехвърляна тежестта да доказва, че не се е опитал да избегне правосъдие или, че отсъствието му се дължи на непреодолима сила (*force majeure*) (виж *Колоца*, цитиран по-горе, стр. 15-16, § 30). От друга страна, право на местните власти е да преценят дали обвиненият е имал сериозно основание да отсъства или че има нещо в казуса, което да подсказва, че той е отсъствал поради причини извън неговия контрол (виж *Меденика*, § 57 и *Сеидович*, § 88, цитирани по-горе).

(в) Адвокатска помощ на осъдените задочно

50. Въпреки че не е абсолютизирано, правото на всеки обвинен в криминално деяние да бъде защитаван от адвокат, при необходимост назначен служебно, е една от най-важните характеристики на справедливия процес (виж *Поатримол* цитирано по-горе, стр. 14, § 34) .
51. В същото време, от първостепенно значение е обвиняемият да се яви, не само поради това че има право да присъства на заседанието, а и поради необходимостта да свери верността на показанията си с тези на жертвата – чиито интереси трябва да бъдат защитени – и с тези на свидетелите. Законодателят от своя страна трябва да бъде в състояние да попречи на необоснованите отсъствия, при което, използваните санкции да са съразмерни на обстоятелствата, а обвиняемият да не бъде лишен от правото си на адвокатска защита (виж *Кромбач с/у Франция* № 29731/96, §§ 84, 89 и 90, ECHR 2001-II; *Ван Гейсегем*, цитиран по-горе, § 34; и *Сеидович*, цитиран по-горе, § 92).
52. Съдилищата са длъжни да осигурят протичането на справедлив процес, както и да се даде възможност на адвоката, на когото е възложена защитата на обвиняемия в негово отсъствие, да получи възможността да го защитава (виж *Ван Гейсегем*, § 33; и *Сеидович*, §93, цитирани по-горе).

2. Приложение на тези принципи към настоящото дело

53. В настоящия случай, Съдът отбелязва, че жалбоподателят е присъствал и е получил помощ от адвокат избран от него на заседанията: на 15 октомври 1997 г., на което срещу него за пръв път е повдигнато обвинението за кражбата електрическите кабели; на 16 януари 1998 г., когато обвиненията срещу него се променят, както и на 30 януари 1998 г., когато резултатите от предварителното следствие са му били представени. По този начин, Съдът смята, че жалбоподателят е бил в достатъчна степен запознат с наказателното преследване срещу него и съучастниците му, че делото се е придвижвало сравнително бързо, тъй

като е било предадено на Прокуратурата, както и че е съществувала вероятност да бъде подведен под отговорност и изправен пред съд.

54. Освен това, когато жалбоподателят е бил обвинен на 15 октомври 1997 г., властите са наложили ограничение на правото му на движение. Това е означавало, че не е можел да напуска село Брод без разрешението на Прокуратурата. Нарушавайки наложената забрана и без да информира властите за новия си адрес, жалбоподателят променя местоживеенето си. Съдът отбелязва, че жалбоподателят не е представил уважителна причина за нарушаването на ограничителната заповед, или че се е преместил поради причини извън неговия контрол. При това, той променя местожителството си в сравнително кратко време след като е получил резултатите от предварителното следствие на 30 януари 1998 г., тъй като изглежда че е живеел в Пловдив най-късно от юли 1998 г. (виж параграф 35 по-горе). Съдът отбелязва, че има разминаване в становищата на страните по делото относно това дали жалбоподателят се е преместил да живее на постоянния си адрес в Пловдив, на който е бил регистриран в полицията, или си е сменял адреса повече от един път (пак там). Тъй като нито една от страните не е доказала твърдението си с документи, Съдът счита, че не трябва да се дава някаква тежест на което и да е от твърденията.
55. В последствие, въпреки че властите не са успели да връчат на жалбоподателя обвинителния акт срещу него и призовката да се яви на съдебното заседание на Окръжния съд, съдът решава да разгледа делото срещу жалбоподателя и неговите съучастници в отсъствието му, тъй като намира, че това няма да попречи на съдопроизводството. След това назначава адвокат да защитава жалбоподателя и провежда заседанието. Окръжният съд намира обвиняемия за виновен и го осъжда на три години лишаване от свобода.
56. Върховният касационен съд след това отказва да възобнови наказателното преследване проведено в отсъствието на жалбоподателя, защото намира, че той е знаел за него и нарушавайки наложеното му ограничение за движение, и променяйки адреса си без да уведоми Прокуратурата, съзнателно не е присъствал на съдопроизводството срещу него и поради това е изгубил правото да търси възобновяването му.
57. В светлината на обстоятелствата взети в целостта им, Съдът също така счита, че чрез действията си жалбоподателят е предизвикал ситуация, в която е било невъзможно да бъде информиран и да присъства на съдебната фаза на наказателното съдопроизводство срещу него. Съдът се позовава на заповедта ограничаваща правото му на придвижване, най-лекото ограничение на свободата му, което властите биха могли да наложат, за да гарантират явяването му в съда и нарушаването и от страна на жалбоподателя скоро след като е бил информиран за резултатите от предварителното следствие. При това, до този стадий на съдопроизводството, той е бил съветван от адвокат избран от него и съвсем логично би могъл да предположи какви биха били последиците от поведението му.

58. В светлината на гореказаното Съдът счита, че взимайки предвид действията на българските власти, задочното осъждане на жалбоподателя и отказа за повторно гледане на процеса, на което той би присъствал не се равнява на отказ на правосъдие.

59. Следователно не е налице нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията във връзка с член 6 § 3 (b), (c) и (d) от Конвенцията.

Предвид гореказаното, Съдът не счита за необходимо да вземе решение по това дали шестмесечното правило съгласно член 36 от Конвенцията е било спазено, що се отнася до оплакването на жалбоподателя от твърдяната несправедливост на съдопроизводството проведено в негово отсъствие.

ПОРАДИ ТЕЗИ ПРИЧИНИ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Решава* да разгледа по същество въпроса дали шестмесечното правило съгласно член 36 от Конвенцията е било спазено, що се отнася до оплакването на жалбоподателя от твърдяната несправедливост на съдопроизводството проведено в негово отсъствие. След разглеждането на въпроса по същество, не счита за необходимо да се произнесе;
2. *Обявява* жалбата за допустима;
3. *Приема*, че не е налице нарушение на член 6 от Конвенцията.

Изготвено на английски език и оповестено в писмен вид на 28 февруари 2008 г., съобразно правило 77, §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик

Пеер Лоренцен

Секретар

Председател